

גדר שלקום

ב"ש	ח'פ"ה	ת"א	י-ם	
4:53	4:50	4:50	4:32	כניסה:
5:50	5:47	5:49	5:48	יציאה:
			6:26	ר"ת:

מיסודו של המלוב"ן ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

דבר ה'

באגדה השנונית מאת מו"ר עמ"ד המקובל רבי בנימין שמואל שטיינ"א

הגאולה תלויה במעשים שלך!

חדשים ע"פ צו האפנה החדשה, אלא "ואכלתם אותו בחפזון" - את כל ענייני העולם הזה תקצרו ותעשה אותם בחיפזון. כי "פסח הוא לה" - שה' פוסח ונותן לכל אחד את השנים הקצובות לו, בלא שיוכל לדעת אותם מראש. לזה נותן שבעים שנה לחיות, ולזה ארבעים שנה, ולזה עשרים, ויש גם פחות ה", והאדם אינו יודע כמה נגזר עליו. וכך יחשוב תמיד - אולי היום הזה הוא היום האחרון שלי, ואז יעבוד את ה' בכל רגעיו, וכך אכילתו ושתייתו תמיד יהיו מועטים, וכל ענייניו הגשמיים יהיו בחיפזון, כי "פסח הוא לה".

לא להיות שותף של היצר!

אמנם, היצר הרע מנסה לעשות עמנו שותפות, ובא לאדם ומפתה אותו: תעשה כך ותעשה כך, וכך אנחנו נשמעים לו ומבזבזים את הזמן להבל וריק. משל למה הדבר דומה? לעשיר שלקח עני אחד שיעבוד אצלו. יום אחד, הלכה אשת העני עם אשת העשיר, וראתה כיצד היא קונה ומפזרת ממון לכל מה שחפצה, אמרה אשת העני בליבה: איזה בעל קמצן יש לי! לא נותן לי כלום.. ומאותו יום מררה לו את החיים שיביא לה גם כסף בכדי שתוכל לקנות. אמר לה בעלה: וכי מה את רוצה ממני? אני רק עובד אצלו, ואין לי כסף מיותר רק כדי פרנסת הבית. אך האשה לא השתכנעה, בחושבה כי הוא שותף שלו, ובוודאי יש לו גם הרבה כסף. לאחר זמן, משראה העני כי אין לו מנוס מאשתו, הודיע לעשיר שמעוניין הוא להפסיק את העבודה אצלו, או אז ראתה האשה כי באמת אין לו כלום משלו וכי הוא רק היה עובד אצל העשיר, ומני אז הניחה לו שיעשה את עבודתו בהשקט ובטח. כך היא דרכו של היצר הרע, הוא נותן לנו הרגשה כאילו אנחנו 'שותפים' אתו, בכדי שנוכל לעשות כל מה שאנחנו חפצים, אך באמת צריכים אנו לדעת, כי אנחנו רק עבדים בעולם הזה ולא אדונים לעשות כרצוננו. לא נלך אחר פיתוייו של היצר, ונמשיך להרבות בתורה ומצוות, וכך נזכה להחיש מהרה את הגאול בעזרתו יתברך. שבת שלום ומבורך.

מהטומאה הגדולה הזאת. ואז אמר לו הקב"ה: אני אלך אתך ביחד! ולכן אמר: "בא אל פרעה". כלומר, בא עימי ביחד ונכה את השורש העליון של פרעה, שהוא התנין העליון שורש הקל"ל. ואז הכניס אותו הקב"ה היכל לפניו מהיכל, עד שהגיעו לטומאה הגדולה [דא"א דקל"ל]. אך כשראה משה רבנו את כח הטומאה העליונה, אמר: איך אפשר להילחם בהם? אמר לו הקב"ה: הנה בעוד ג' מכות אני מכניע אותך, ואני בעצמי ארד ואוציא את בני ישראל ממצרים.

השכינה מצפה לנו

כך יהיה לעתיד לבוא במהרה בימינו. כמו שכתוב (שמות יב, מב): "ליל שמורים הוא" - לילה המשומר ובא מששת ימי בראשית, והוא הגאולה העתידה (ראש השנה יא, ב). וכפי שבלילה הזו המתינה השכינה וכל צבאות השמים לגאולת ישראל ממצרים, כך יהיה בגאולה האחרונה. השכינה הקדושה כבר מצפה וממתינה אימתי יצאו ישראל מן הגלות, ומצפה מאתנו לעוד תפילה, עוד מעשים טובים, להרבות עוד ילדים, ועוד לימוד תורה שזה מקרב את הגאולה, בעזרת השם יתברך.

כלו כל הקיצין

הגאולה כבר בדרך, ואנו צריכים להזדרז במעשינו ולא להתמהמה. וכה הליץ מו"ר ראש הישיבה הגאון רבי יהודה מועלם זצ"ל על הפסוק (שמות יב, יא) "וככה תאכלו אותו מתינכם חגורים נעליכם בגליכם ומקלכם בידכם ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא לה" כי התיבה "ככה" היא ר"ת: כלו כל הקיצים. לרמוז, שלא יחשוב האדם: הן יש לי עוד זמן רב לחיות, ובינתיים עכשיו אהנה אוכל ואשתה, אטייל ואבזבז את זמני לריק. אלא ידע ויתבונן כי אין לו זמן רב לחיות רק היום, וכך ינצל את כל זמנו לעבודת ה' וללימוד התורה. ועל כך רומז הכתוב: "וככה תאכלו אותו מתינכם חגורים" - כלומר תאכל מעט ואל תרבה באכילה, כי אין יותר זמן. "נעליכם בגליכם ומקלכם בידכם" - תישאר עם הבגדים שלך ועם הנעלים שלך בדוקא, ואל תחפש כל הזמן לרכוש וללבוש בגדים

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרֹעֶה כִּי אֲנִי הַכְּבִדְתִּי אֶת לְבָבוֹ וְאֶת לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתֵּי אֶלֶּה בְּקִרְבּוֹ" (י, א) נודע בשערים מה שכתב הזוהר הקדוש, שכאשר ירדו ישראל להשתעבד במצרים, ירדה השכינה והאבות הקדושים וצבאות מעלה עמהם. והבטיח להם הקב"ה, שכאשר הוא יוציא את בני ישראל ממצרים, יביא עמו את האבות ואת השכינה שיבואו לראות את היציאה מהגלות.

כעת נתאר לעצמנו, כיצד עומדים כל צבא השמים עם השכינה הקדושה והאבות הקדושים, ומחכים ומצפים שכבר יצאו ישראל ממצרים. והנה הם רואים כיצד המצרים מקבלים מכה ראשונה, ושומחים ואומרים: הנה, כעת בוודאי ישראל יוצאים. אומר להם הקב"ה: המתינו עד שיקבלו עוד מכה, וכך בכל מכה ומכה.

וכל כך למה? אומר הקב"ה, כי ישנם עוד ניצוצי קדושה שנותרו במצרים, אשר עם ישראל עדיין לא בררו ולא הוציאו מתוך הקליפה, ולכן זקוקים הם עתה לעוד תפילה ועוד תפילה, וכך עם ישראל, בכל מכה היו נושאים עיניהם ומתפללים ומתחננים יחד עם משה רבינו שהקב"ה יגאל אותם, וע"י תפילות אלו היו מבררים עוד ועוד ניצוצי קדושה, עד שבידרו את כל עשר ספירות דקדושה מתוך הקליפה, והכו את הסטרא-אחרא, עד שבמכה האחרונה ירד הקב"ה בעצמו והשלים את הברירה.

הקב"ה יחד עם משה מכניע את קלי פרעה

והנה, אם נקח את התיבה "בא" ונוסיף אותו על תיבת "פרעה", יצא גימטריא: נחש. ועם הכולל יעלה: שט"ן. לרמוז, שהוא השטן הגדול, הנחש הגדול, התנין הגדול, וכפי שאומר הזוהר הקדוש שאין הכוונה על פרעה התחתון, אלא על פרעה העליון [שהוא בחי א"א דקליפה], והוא השר העליון של מצרים. ומשה רבנו, מחמת הטומאה הגדולה והנוראה של הקליפה, פחד מאוד להתקרב אליה שלא ינזק ח"ו

הוויכוח על חינוך הילדים מאז ומעולם

"מי נְמִי הַהֲלָכִים" (י, ח)

מֵרֵאשִׁית הַיְשִׁיבָה רַבִּי יְהוּדָה צַדִּיק לְבָרְכָה, כֹּתֵב בְּסִפְרוֹ קוּל יְהוּדָה (בִּפְרֵשְׁתָּנוּ), שֶׁהוּוִיכּוּחַ שְׁבִין מִשֶּׁה לְפָרְעָה הִיא, שִׁפְרָעָה אָמַר מִי וּמִי הַהוֹלָכִים, לָכוּ נָא הַגְּבֵרִים וְעַבְדוּ אֶת ה' וּמִשֶּׁה הַשִּׁיב, בְּנִעְרֵינוּ וּבִזְקַנְנוּ נִלְךְ בְּבִנְיָנוּ וּבְבִנְיֹתֵינוּ. וְהִנֵּה וִיכּוּחַ זֶה כָּבֵר קִיִּים מֵאֵז וּמֵעוֹלָם בְּתוֹלְדוֹת עַם יִשְׂרָאֵל, וּגַם בְּזִמְנָנוּ, הַחִילּוּנִים אֹמְרִים לָכוּ הַגְּבֵרִים לְעַבֹּד אֶת ה', אֲבָל אֶת הַנוֹעֵר תְּשִׁאִירוּ לוֹ לְחַיּוֹת כֻּלָּם הַגּוֹיִים. אֲבָל הַיְהוּדִים הָאֲמִיתִים אֹמְרִים שֶׁהַיְעִיקָר הוּא הַנוֹעֵר, וְלִכֵּן "בְּבִנְיָנוּ וּבְבִנְיֹתֵינוּ" נִלְךְ לְעַבֹּד אֶת ה' (הוֹבֵא גַם בַּס' מוֹסֵר חֲכָמִים הַשֶּׁלֶם ח"ב פֶּרֶשׁת בֵּא עַמ' ק"ל).

סגולה לפרנסה

"וְלָכֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְרָץ כָּלֵב לְשֹׁנוּ לְמֵאִישׁ וְעַד בְּהֵמָה" (יא, ז)

פֶּעַם בֵּא יְהוּדֵי לְרַבּוֹ וְאָמַר, בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲנִי חֲרוּץ בְּעַבּוּדָה, אֲבָל אֲנִי זָקוּק לְבְרָכָה כְּדֵי לְהַצְלִיחַ בְּעִסְקֵי. אָמַר לוֹ הַרְבֵּה, תִּתְנַהֵג בְּמַקְח וּמִמְכָר שְׁלֶךְ בְּאֵמֶת, שְׁפִיךְ וְלִבְךָ יִהְיֶה שׁוֹיִם, וְכֵן תְּצַלִּיחַ. וְזֶה שֵׁנְאָמַר "וְלָכֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְרָץ כָּלֵב לְשׁוֹנוֹ", "כָּלֵב לְשׁוֹנוֹ", רֵמַז ל"ל"ב וּל"לשׁוֹנוֹ", דֵּהִינּוּ אִם הִלְבַּ וְהַלְשׁוֹן שׁוֹיִם, "לֹא יִחְרָץ", אַזִּי אֵין צוֹרֵךְ לְהִיּוֹת חֲרוּצִים כְּדֵי לְהַצְלִיחַ. (מִר"ר ר"י מוֹעֵלֶם צִזְק"ל).

להתפלל בחמימות הלב ובכוונה ליחוד השכינה

"צִלִּי אֵשׁ" (יב, ח)

"צִלִּי" זוֹ תְּפִילָה הַנִּקְרָאת בְּאֵרֵמִית "צְלוֹתָא", וְנִרְמַזָה כָּאֵן תְּפִילָה, לְלַמֵּד שֶׁהַתְּפִילָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּחַמִּימוֹת כִּי "צִלִּי אֵשׁ". גַּם "אֵשׁ" מְרַמַּז, שֶׁתְּהִיָּה תְּפִילָה לְשֵׁם יַחֲוֹד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכִּינֵתָהּ [שֵׁנְאָמַר רַבּוֹת בְּפִסְקוּקִים, "אֵשׁה לֵה", הִינּוּ לְשֵׁם ה', "וְאֵשׁה" הוּא אֶשׁ]. וְגַם תִּרְאָה כִּי רֵאשִׁי תִּיבּוֹת "צִלִּי אֵשׁ" הוּא "צִא", שֶׁהוּא בְּגִימַטְרִיא יַחֲוֹד שִׁלּוּב שְׁמוֹת הוִי"ה וְאֵדְנוֹת [כִּי שֵׁם "הוִי"ה" בְּגִימַטְרִיא הוּא כ"ו, וְשֵׁם אֵדְנוֹת בְּגִימַטְרִיא ס"ה, וְיַחַד מְנַיִנִים עוֹלָה צ"א, וְשִׁלּוּב שְׁמוֹת אֱלֹהִים, הוּא יַחֲוֹד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכִּינֵתָהּ], שִׁתְּפַלֵּל הָאָדָם לְשֵׁם יִיחּוּדֵם.

ניצול הזמן

"וְכִכָּה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגוּרִים וְעֵלִיכֵם גְּדוּלִיכֵם וּמִקְלָכֵם בְּיָדְכֶם וְאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחַפְזוֹן פָּסַח הוּא לֵה" (יב, יא)

"כִּכָּה" רֵאשִׁי תִּיבּוֹת כָּלוּ כָל הַקִּיצִים, לְלַמֵּד שֶׁעַל הָאָדָם לְחַשׁוֹב שָׂאִין לוֹ זְמַן רַב לְחַיּוֹת, אֲלֵא רַק הַיּוֹם, וַיִּנְצֵל אֶת כָּל זְמַנּוֹ לְעַבּוּדַת ה' וְלִלְמוּד הַתּוֹרָה. וְלֹא יִחְשׁוֹב כְּעַצַּת יָצָרוֹ, בְּאוֹמְרוֹ כִּי יֵשׁ לוֹ עוֹד זְמַן רַב לְחַיּוֹת, וּבִנְתִיִּים עֲכָשִׁיו אֲנִי יִהְיֶה בְּאוֹכֵל וְשִׁתִּי וְטִיּוֹלִים, וְנִמְצָא מְבִזֵּז אֶת זְמַנּוֹ לְרִיק. וְלִזֶּה נָאֵמַר "וְכִכָּה תֹאכְלוּ אֹתוֹ מִתְּנִיכֵם חֲגוּרִים", כְּלוֹמֵר כְּאֵדָם הַעוֹמֵד לְצַאת לְדֶרֶךְ שְׂמַתָּנוּ חֲגוּרִים, וְגַם אוֹכֵל מַעַט, כִּי אֵין הַפְּנֵאִי מְאֵפְשֵׁר לְקַבּוֹעַ סְעוּדָה. כֵּךְ עוֹבֵד ה', יֵאָכֵל קֶצֶת וְלֹא יִרְבֶּה בְּאֲכִילָה, כִּי אֵין הַרְבֵּה זְמַן... גַּם "נִעְלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמִקְלָכֶם בְּיָדְכֶם", עַם הַבְּגָדִים שְׁלוֹ וְהַנְּעִלִים שְׁלוּ בְּדוּקָא, וְלֹא יִחַפֵּשׂ כָּל הַזְּמַן לְקִנּוּת בְּגָדִים חֲדָשִׁים לְפִי הָאוֹפְנָה הַחֲדָשָׁה, אֲלֵא "וְאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחַפְזוֹן", בְּכָל עֵינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, יִקְצֵר וְיַעֲשֶׂם "בְּחַפְזוֹן", כִּי "פִּסַּח הוּא לֵה", מִפְּנֵי שֶׁה' פּוֹסַח הֵינּוּ מְדַלֵּג, בְּמִנִּין שְׁנוֹת הָאָדָם, שְׁלַפְלוּנֵי נוֹתָן ה' לְחַיּוֹת שְׁבַעִים שָׁנָה, אוֹמְנִים לְאֵלְמוּנֵי נוֹתָן אֲרַבְעִים שָׁנָה, וְלִזֶּה עֲשִׂרִים, וַיֵּשׁ גַּם פְּחוֹת, וְהָאָדָם אֵינוֹ יוֹדֵעַ עֵיתוֹ וְכַמָּה נְגָזֵר עָלָיו, וּמִמִּילָא יִחְשׁוֹב הָאָדָם תְּמִיד, שְׂמָא הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הָאֲחֲרוֹן שֶׁלִּי... וְעַל יָדֵי כֵךְ יַעֲבֹד אֶת הַקֶּב"ה בְּכָל רִגְעֵיו, וְאִכְלָתוֹ וְשִׁתִּיתוֹ תְּמִיד יִהְיֶה מוֹעֲטִים, וְכָל עֵינֵי הַגְּשָׁמִים יִהְיֶה בְּחַפְזוֹן, כִּי "פִּסַּח הוּא לֵה", כִּי שְׂמָא ה' פִּסַּח עַל מִנִּין יְמֵיו וְהֵם קְצָרִים.

האם מותר למנות חודשים לפי תאריך לועזי

הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים רֵאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֲדָשֵׁי הַשָּׁנָה (יב, ב)

וְטַעַם הַחֲדָשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֲדָשִׁים, שִׁימְנוּ אוֹתוֹ יִשְׂרָאֵל חֲדָשׁ הַרֵאשׁוֹן, וּמִמְנוּ יִמְנוּ כָּל הַחֲדָשִׁים שֶׁנִּי וְשִׁלְשִׁי עַד תִּשְׁלֹם הַשָּׁנָה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר חֲדָשׁ, כְּדֵי שִׁיחִיָּה זֶה זָכוֹרֵנוּ בְּנֵס הַגְּדוֹל, כִּי בְּכָל עֵת שְׁנוֹכִיר הַחֲדָשִׁים יִהְיֶה הַנֵּס נֹזְכֵר, וְעַל כֵּן אֵין לְחֲדָשִׁים שֵׁם בְּתוֹרָה, אֲלֵא יֵאֵמַר בְּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי (לְהֵלֵךְ י"ט, א), וְאוֹמֵר וִיחִיָּה בְּשָׁנָה הַשְּׁנִית בְּחֲדָשׁ הַשְּׁנִי נְעִלָה הָעֵנָן (בְּמַדְבָר י', יא), וּבְחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לְחֻדְשֵׁי גו' (שֶׁם כ"ט, א), וְכֵן כּוֹלֵם. וְכַמּוֹ שֶׁתְּהִיָּה הַזְכוּרָה בְּיוֹם הַשִּׁבְתָּ בְּמִנּוּתֵינוּ מִמְנוּ אֶחָד בְּשַׁבַּת וְשֵׁנִי בְּשַׁבַּת, כְּאֲשֶׁר אֲפִשֵׁר (לְהֵלֵךְ כ"ח, ח), כֵּךְ הַזְכוּרָה בְּיַצִּיאַת מִצְרַיִם מִמִּנּוּתֵינוּ הַחֲדָשׁ הַרֵאשׁוֹן וְחֲדָשׁ הַשְּׁנִי וְהַשְּׁלִישִׁי לְגֵאוֹלַתֵינוּ, שָׂאֵין מִנִּין הַזֶּה לְשָׁנָה, שֶׁהֵרִי בְּתַחִלַּת שְׁנוֹתֵינוּ מִתְּשִׁרֵי, דְּכַתִּיב (לְהֵלֵךְ ל"ד, כ"ב) וַחֲוָה הָאֲסִיף תְּקוּפַת הַשָּׁנָה, וְכַתִּיב (שֶׁם כ"ג, ט"ז) בְּצֵאת הַשָּׁנָה, אִם כֵּן כְּשֶׁנִּקְרָא לְחֻדְשֵׁי נִיסָן רֵאשׁוֹן וְלְתִשְׁרֵי שְׁבִיעִי, פֶּתְרוֹנוֹ רֵאשׁוֹן לְגֵאוֹלָה וְשְׁבִיעִי אֱלֹהִים. וְזֶה טַעַם הוּא לָכֶם, שָׂאֵינוּ רֵאשׁוֹן בְּשָׁנָה, אֲבָל הוּא רֵאשׁוֹן לָכֶם, שֶׁנִּקְרָא לוֹ לְזָכוֹרֵנוּ גֵאוֹלַתֵינוּ (רמ"א)

א. מִכָּאֵן תּוֹכַחַת מוֹסֵר לְמַצִּינִים בְּמַכְתֵּבם תֹּארִיךְ לְעוֹזֵי מְסַפְרֵם שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם וְלֹא תֹארִיךְ עֲבָרֵי לְהַעֲיֵד עַל יַצִּיאַת מִצְרַיִם (תּוֹרַת מִשֶּׁה לְהַחֲתִ"ם כָּאֵן וְעוֹר"ם) וְיֵשׁ שֶׁהַחֲמִירוֹ מְאוֹד בָּזֶה וְכַתְּבוּ לְאַסּוֹר זֹאת בְּאִיסוֹר מִמֶּשׁ (עֵינֵין שׁוֹר"ת מִהַר"ם שִׁיק י"ד קֵעָא).
ב. אִם כּוֹתֵב אֶת שֵׁם הַחֻדְשׁ כַּגּוֹן יְנוֹאֵר פֶּבְרוּאֵר וְכַדּוּמָה נִמְצָא שָׂאֵינוּ נוֹתָן מִנִּין אַחַר לְחֻדְשִׁים וּמוֹתָר, אֲךֵן יֵשׁ שֶׁהַחֲמִירוֹ גַּם בָּזֶה בִּהְיֹת שִׁישׁ מִהַחֻדְשִׁים שִׁישׁ בְּהֵם שְׁמוֹת שֶׁל ע"ז וְכַתּוּב וְשֵׁם אֱלֹהִים אַחֲרֵים לֹא תִזְכִּירוּ וְעַל כֵּן כּוֹתְבִים יְנֹו פֶּבְרוּ (אַחַרְוִינִים).

ג. לְמַעֲשֵׂה לְכַתְּחִילָה יִמְנַע אָדָם מִלְּכַתּוּב תֹּארִיךְ לְעוֹזֵי וְיִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתֹארִיךְ עֲבָרֵי, אֲךֵן בְּאוֹפֵן שְׂמוּכָרַח לְצִינֵי תֹּארִיךְ לְעוֹזֵי כַּגּוֹן בְּמַסְמְכֵי הַרְשׁוּיֹת וְכַדּוּמָה אֲפִשֵׁר לְהַקְלֵ עֲדִיף לְכַתּוּב שֵׁם הַחֻדְשׁ כַּנ"ל כַּגּוֹן יְנֹו וְכַדּוּמָה. וְטוֹב הַהוֹסִיף בְּצֵד הַתֹּארִיךְ שֶׁזֶה לְמַנְיִנִים (חֻקְתָּ עוֹלָם פ"ט אוֹת רל).

ד. וְכֵן הַרוּצִים לְצִינֵי בְּהַזְמַנָּה לְיוֹם נִישׁוּאֵיהֶם תֹּארִיךְ לְעוֹזֵי בְּאוֹפֵן שְׂמוּכָרַחִים לְכֵךְ יַעֲשׂוּ כְּזָכֵר, אֲבָל וְדָאֵי יִכְתְּבוּ תְּחִילָה תֹּארִיךְ עֲבָרֵי וְיַצִּינּוּ עַל הַתֹּארִיךְ הַלְעוֹזֵי שֶׁזֶה לְמַנְיִנִים, וְלֹא כְּאוֹתֵם שְׂכוֹתְבֵים תֹּארִיךְ לְעוֹזֵי בְּלָבֵד ה"י (עֵינֵין חוֹפֶת צִינֵין עִמּוֹד קפ"ג).

ה. אֵין לְתֹארִיךְ לְעוֹזֵי שׁוֹם מִשְׁמַעוֹת בְּדִינֵי הַתּוֹרָה כַּגּוֹן אֲזַכּוֹרוֹת, יוֹם הוֹלְדַת וְכַדּוּמָה (ש"ם).

יזדרז לעשות מצוה

"וְשִׁמְרַתֶם אֶת הַמִּצְוֹת" (יב, יז)

רַבִּי יֵאֵשִׁיָּה אָמַר אֵל תְּקִרֵי אֶת הַמִּצְוֹת אֲלֵא אֶת הַמִּצְוֹת כְּדֶרֶךְ שָׂאֵין מִחְמִיצִין אֶת הַמִּצְוֹת כֵּךְ אֵין מִחְמִיצִין אֶת הַמִּצְוֹת אֲלֵא אִם בְּאֵה לִידֶךָ עֲשֵׂה אוֹת מִיד (רש"י בִּשְׁם הַמַּכִּילַתָא)

א. אֶחָד הִיא צִרִיךְ לְהַתְעַטֵּף בְּצִיצִית אֲמָרוֹ לוֹ תִמְתִּין עַד שֶׁבַת וְתַתְּחִיל בְּשַׁבַּת לְכַבּוֹד שֶׁבַת, אֲמַר לָהֶם אֱלוֹהִים מְלִבוֹשׁ אַחַר הֵייתִי מְעַכֵּב עַד שֶׁבַת, אֲבָל טְלִית בְּצִיצִית לֹא אֵעַכֵּב אֲלֵא אֲפִילוּ בְּחוּל אֲתַעַטֵּף בְּעִבּוּר הַמִּצְוָה כְּדַכְּתִיב חֲשַׁתִּי וְלֹא תִתְמַהֲמַתִּי לְשַׁמֵּר מִצְוֹתֶיךָ (סִפְר חֲסִידִים סִימָן רִנָּה).
ב. יִזְהַר אָדָם מֵאִיבּוֹד הַזְּמַן בְּדַבְרִים בְּטָלִים שָׂאֵין לְזַמֵּן תְּמוֹרָה, שָׂאֵם תַּעֲסוֹק בְּתוֹרָה לְמַחֵר, הֵרִי הוּא חַיּוֹב הַיּוֹם עַצְמוֹ וְמָה שֶׁהֵייתִי חַיּוֹב הַיּוֹם וְנִתְבַּטַּלְתָּ אֵין לוֹ תְּשׁלוּמִין וְאֵין אֲבִידָה כְּאִיבּוֹד הַזְּמַן (מִדְרָשׁ שְׂמוּאֵל עַמ"ס אוֹת פ"ה מ"ה).

סגולות להצלחה

מהפסוק "ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל" (תהלים קה, לז). ועל כן יאמר פסוק זה מספר פעמים, ואחר כך יערוך תפילה לה' שיצליחהו בממון ובפרנסה טובה בזכות השם הקדוש שנתכוין בו שהוא כסה בפז (ע"ח דרשות, ריש תרומה).

ב. סגולה טובה ומוצלחת, יכתוב שמות ארבע נהרות "פישון גיחון חדקל פרת", הכמה מיני צירופים ידועים על קלף, וימחקם ביין של הבדלה וישתה, ומאוד הפליגו בסגולה זו (תורה לשמה סימן תקיג).
ג. שם קדוש מסוגל להצלחה, הוא "כסה בפז". ומוצאו

א. טוב לראות את מצחו ביין בשעת הברכה על היין, ויכוין כי מצח מספר "הצלחה" (ע"ח שנה נ' בראשית).

על הצדיקים
מתורתנו ומעשיהם של צדיקים
כפי שזכרנו בפרשתנו של פסוק

הרב מאיר בן רפאל זצ"ל - ז' שבט

הרב מאיר בן רפאל נולד בשנת תרמ"ב בעיר יזד שבפרס, לאביו הרב רפאל בן חאגי גוראל שהיה ממנהיגי ופרנסי העדה בעירו.

משחר ילדותו חשק והתאוה לעלות לארץ, עד אשר מלא ה' את תקוותו ובשנת תרפ"ג יצא את עירו ברכיבה על הגמל הוא ורעייתו (ז"ל) לכיוון ארץ הקודש. בדרך השיירה הגיעו להודו ומשם המשיכו את דרכם ברכבות ובדרך הים, לאחר טיטולים רבים ומייגעים, הגיעו לנמל פורט סעיד ומשם עלו לירושלים והשתקעו בה.

בתחילת שהותו בארץ שרת בקודש ויצק מים לפני הרה"ג המקובל האלקי, אשר רוח אלהי קדישין ביה, אדמו"ר ר' אברהם עדס צוק"ל זיע"א. הרב הנ"ל היה מחבבו כאחד מבניו ואילו ר' מאיר סג ממנו חכמה, יראה, וחסידות, לאחר מכן נתקבל כמורה ומשרת בקודש בת"ת "אור החיים" בשכונת "זכרון טוביה" בירושלים. במקצועו זה, החביב עליו, עסק עוד בהיותו בעיר מולדתו. כשהיה עוסק במלאכתו, מלאכת האריגה, אסף בני נוער מעירו והושיבם סביב למכונת האריגה ולימד אותם תורה ותפילה תוך כדי עבודה. בת"ת "אור החיים" לימד הרב למעלה משלושים וארבע שנים, בהגיעו לגיל השיבה ולא יכל להמשיך ללמד בגלל חלישות גופו, לא שכח הרב לבקר את תלמידיו, מפעם לפעם, אשר היה מחבבם כבניו, בבחינת כל המלמד בן חבירו תורה כאילו ילדו. ר' מאיר בקש להגות מהבל פיהם של תינוקות של בית רבן, המקיימים את העולם.

יש לציין שאף ערב לא בוטל למוד זה, לרבות מוצאי יום הכיפורים. לאחר יום ארוך של סליחות ותפילות, אע"פ שהיו עייפים עכ"ז לאחר עאתם מבהכנ"ס הלכו לסעוד את לבסוחזרו ללימודם הקבוע. וגם בשנותיו האחרונות של הרב כששכב על ערש דוי ולא יכל ללכת לבית מדרשו הקבוע ללמוד, בקש מחבריו ה"ו לקבוע את השיעור בביתו וכך היה, חבריו באו לביתו ולמדו יחד.

תקנות רבות תיקנו מייסדי חברת יגדיל תורה. בין תקנות שתיקנו הוא וחבריו, שיסדו את ישיבת "יגדיל תורה", אחת התקנות היא שמקיימים את השיעורים ליקבה"ו ולא לשום פניה זרה ח"ו. בנוסף לזה תקנו שכל חבר הלומד בישיבה יתן איזה סכום כסף בכל תקופה מסוימת וקיימו מזה קרן שהיו נוסעים בכל שנה לקברי הצדיקים במירון ובצפת ומתפללים לשלום כל עם ישראל.

כן שימש הרב מאיר רפאל כנשיא ועד העדה מיום הוסדו עד יומו האחרון. זכה להיות ממקימי בית כנסת ה"יזדים" אשר עד היום מתנוסס לתפארה ומלא מפה לפה בתורה ותפילה במשך היום והלילה.

כמו כן דאג הרב ז"ל בהיותו חשוך בנים ל"ע להשאיר לו זכרון ע"י קיום מצות "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת" בהקדישו ס"ת מהודר לבית הכנסת ובית המדרש לעדת היזדים. קיים מצוה זו בשמחה ובהתלהבות במעמד ת"ח ואישי ציבור זיע"א.

שו"ת מבית ההוראה
שאלות שהתקבלו בבית ההוראה
של ישיבתנו הקדושה

משם, ורק לפני משורת הדין יש להימנע, אך יש אוסרים מעיקר הדין שאין כאן יאוש ואינו הפקר (ע"י שו"ת יבוא ידיד ח"ב ח"מ ס"ל מ"ח).

שאלה: אדם שרואה שחבירו שכח לכבות את האור בביתו או במכוניתו, האם צריך הוא לכבותו או להודיע לחבירו על כך?

תשובה: צריך לכבותו או להודיע לחבירו על כך מדין מצוות השבת אבידה (ע"פ השו"ע סי' רנ"ט ס"ט ע"י"ש).

שאלה: אנו גרים ביחידת דיור קטנה, ומאוד מפריע לנו הריח של הכלים המלוכלכים בכיור האם מותר לנו לרוחצם בשבת?

תשובה: אם הריח של הכלים מפריע מאוד, או שבאים אליו אורחים והוא בוש מפניהם בראותם את כלי סעודתו, חשיב צורך השבת, וההדחה מותרת (שלחן שלמה סי' שכג ס"ו, והעתיקו בחזון עובדיה ח"ו עמ' קד ע"ש).

שאלה: האם מותר להניח מעיל ספוג בגשם ליד הרדיאטור בשבת?

תשובה: אם המעיל יכול להגיע לחום שהיד סולדת בו (45-50 מעלות צלזיוס) כגון שמונח ליד תנור עם סלילים של אש, אבל אינו יכול להגיע לשיעור יד סולדת בו אפי' אם יניחהו זמן מרובה מאוד מותר, וכדי שלא ישלל באיסור בישול ראוי להעמידו רחוק עד שיהיה ברור לו שלא יבא לידי יד סולדת בו (שו"ע סי' שא סע"י מו, מ"ב ס"ק קס"ז, פסקי תשובות שם אות א).

[הרבנים המשיבים:] הרה"ג שלמה חיים אלימלך, הרה"ג משה בנזרי, הרה"ג עובדיה יוסף בן שלום, הרה"ג רועי לביא והרה"ג ינון שמש]

שאלה: האם מותר לכבס ביום שישי במכונת כביסה?

תשובה: אף שעזרא תיקן שאסור לכבס ביום שישי, מכ"מ בזמננו שיש מכונות כביסה יש להקל בזה, והמחמיר תע"ב [בשמירת שבת כהלכתה [פרק מב' הע' יג'] מסתפק בזה, ודעת הגרי"ש אלישיב והגרנ"ק לאסור [משנ"ב דרשו הע' 26] ובהליכות עולם [ח"ג עמ' נא'] כתב להתיר, ובשו"ת אורל"צ [ח"ב פט"ז שו"ת א'] כתב שאם יש לו רק מכונת כביסה אסור, כי התליה והיבוש נחשב טירחה, ואם יש לו גם מכונת יבוש מותר]

שאלה: הדלקתי בערב שבת תנור חימום, ובשבת אני רוצה להזיז את התנור חימום לכיוון שלי האם מותר לטלטל את התנור חימום בשבת?

תשובה: מותר (בשו"ת ציץ אליעזר [ח"ו סי' ו אות ד'] ובשו"ת יחוד [ח"ב סי' מט'] וכו"כ בשו"ת אג"מ [ח"ג סי' נ] גבי שמיכה חשמלית הגרש"ז אויירבעך זצ"ל בשו"ת מנחת שלמה [ח"א סי' יד אות א]).

שאלה: האם מותר להוריד מהרשת האלקטרונית תוכנות מחשב קבצים ומוזיקה וכדומה הפרוצים לכל, ללא רשות בעלי היצירה?

תשובה: יש הסוברים שכיון שהיצירות מופצות ללא שליטה דינן כזוטו של ים ואע"פ שמי שהעלה אותן לרשת עבר בגזל אך לאחר מעשה מותר להעתיק

לקבל מושג
ביאור מושגים מעולם הח"ן

קריאת שמע שעל המיטה

בגמרא ברכות (ה.) איתא "אמר רבי יצחק כל הקורא קריאת שמע על מטתו כאלו אוזח חרב של שתי פיות בידו, שנאמר רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות בידם וכו' ומזיקין בדילין הימנו ע"ש. וגם על הפסוק לא ישכב עד יאכל טרף (במדבר כג כד) פירש רש"י "לא ישכב - בלילה על מטתו עד שהוא אוכל ומחבל כל מזיק הבא לטרפו. כיצד, קורא את שמע על מטתו ומפקיד רוחו ביד המקום, בא מחנה וגייס להזיקם, הקדוש ברוך הוא שומרם ונלחם מלחמותם ומפילם חללים".

ואכן מהתיקונים הגדולים שזכרו בזהר הקדוש ובאריז"ל לענין היסוד הוא ענין קריאת שמע על המיטה, וכמבואר בשער הכוונות "שעיקר הכונה זו שבק"ש על המיטה, היא כדי לתקן ולכפר על עון אחד חמור מאד, אשר הוא המונע עליית הנשמה בלילה לאדוניה. וע"י כונה זו נתקן האדם מאד מאד ממה שחטא", והוסיף שם שאע"פ שכבר נתבאר תיקון פגם זה בשער רוח"ק [הם

התעניות שהזכרו בשבוע שעבר במדור זה] "הנה התיקון הוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם, ושימחלו לו עונותיו אלו, אבל עדיין צריך תיקון אחר גדול וחזק ממנו כמשי"ת עתה בכונת ק"ש זו, והוא לתקן ולהחיות אותם הניצוצות בעצמם שנכנסו בקלי' ולהחזירם אל הקדושה" ושם מבואר באורך כי הפגם ביסוד גורם לברוא מזיקים, שבהם מתלבשים נשמות קדושות, ועל ידי שהאדם קורא קריאת שמע על המיטה, יש בכוחו להרוג את אותם המזיקים ולהחזיר את הנשמות המתלבשים בהם לקדושה, ועל ידי כן חוזרות אותם הנשמות לעולם הזה ליתקן כשאר הנשמות הקדושות. והכל תלוי בכוונת האדם, כי ככל שהאדם מכוין יותר בקריאת שמע שעל המטה, הוא הורג יותר מזיקים, עד שיכול בפעם אחת שקורא קריאת שמע על המיטה להרוג אלף ומאה ועשרים וחמש מזיקים בבת אחת.

ענין זה נרמז גם בכתוב "הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל כולם אחוזי חרב מלומדי מלחמה" וכנגד ס' גבורים אלו לימדנו האר"י סדר הקריאת שמע שלאחריה יש לומר הכתוב "הנה מטתו שלשלמה" וכו' ג"פ, ויש בהם ששים תיבות, ואח"כ יברכך ה' וכו' שיש בפסוקים אלו ס' אותיות, ופסוקי "וישב בסתר" עד "כי אתה ה' מחסי" שיש בו ס' תיבות. בסידור מובא עוד בשם מהר"ח שויאמר גם ג' פעמים ישר והפוך הפסוק "ושם בת אשר שרח" ש"רח אשר בת ושם" ויועיל לזכרון.

רבינו הרש"ש זיע"א זצ"ל

הרש"ש זלה"ה בילדותו היה נער יפה תואר וירא ה' באמת. וכאמור לעיל, לאחר שנפטר אביו, היה רוכל בעיר ובכפרים, בבשמים ובדברים קטנים, כדי לפרנס את משפחתו. פעם אחת, עבר בעיר "צנעה", במקום הגויים, עם מרכולתו על כתפיו ומכריו על סחורתו, וראתהו ישמעלית עשירה מאילי העיר, מבין האשכנז, ותקרא אותו לעלות אליה לקנות דבר מה ממה שמוכה, ופתחה לו הדלת והעלתהו לעלייתה, והדלת סגרה אחריהם ותבעתו לעבירה, ואם אין תכהו נפש. כראותו כי אין מפלט לו, אמר לה בערמה טוב, אך צריך אני להסך רגלי, ותראהו חדר בית הכסא והמתניה לו בחדר, ויכנס ויסגור הדלת אחריו. בחדר זה היה חלון קטן פתוח לרשות הרבים, ואמר בלבו: אם יצל ממנה, יסע תכף לארץ הקדושה. וידחוק עצמו ויצא מהחלון ונפל לארץ מגובה שלושה בתים ולא קרה לו שום נזק. מיד קם על רגליו וברח. בעודה היא ממתניה לו עד בוש, ותרא כי אין איש, זרקה את מלתחתו החוצה. ואז צנחה עליו רוח ה', וזכה להשיג בסודות התורה ועלה ונתעלה. וילך מעיר לעיר לקיים נדרו עד בואו לעי"ת עדן זיע"א. שם ישב זמן מה עד כי נזדמן לו ששכר ספינה ונסע בה למדינת במבי, ומשם לבצרה, ומשם לבבל, ומשם לירושלים ת"ו. ושם נפתחו לו שערי הקבלה ביפעת טהרתו וקדושתו, כנודע מפרשת גדולתו וחסידותו, ואשר הופיע אור יקר בחיבוריו על הזהר ועל כתבי האר"י זצ"ל וכוונת התפילות, אשר עד היום בק"ק חסידים בירושלים, ומנוחתו כבוד בעיה"ק ירושלים ת"ו.

במסילה העולה בית-אל

כהופיע אור רבינו הרש"ש ז"ל בזריזות וברגשי אהבה לעיה"ק ציון ת"ו, פנה ישר למרכז החסידים אשר בעיר העתיקה עד היום. בענווה ובשפלות יתירה התנהג הרש"ש ז"ל בהכנסו ל"בית-אל". חברי סיעת המקובלים אז, היו מעטים במספר, וגם לא חדרו בקבלת האר"י ז"ל ביתר שאת. בראשם עמד אז רבינו גדליה חיון ז"ל. המקובלים ההם, שהיו ברובם צאצאים של אנוסי ספרד, היו בני ארצות שונות ולא השיגו את האחדות והקשר הפנימי ביניהם. בחשאי, נכנס ר' שלום לבקר בחברה זו, ואף לא העיז פניו לבקשם שיספחוהו אליהם. רק את זאת התחנן אליהם, להושיבו כשמש ומשרת ולעזור להם בשורות הקדש ולכלכל את חיותו בלחם ומים, כי לרש אין כל. ונענו לבקשתו להושיבו שמש ב"בית-אל" כי ראו על פניו אור הקדושה, ויופי ההשתוקקות לשרת בקדש.

עברו ימים והרש"ש ז"ל משרת באופן נאות, ומצא חן בעיניו כל, וישב כל הימים על יד מפתח הישיבה והיה שומע ומצויץ בלימודי הרבנים מבלי הראות להם מידיעותיו המרוממות, ומבלי להכנס עמהם בשום מו"מ של לימוד הקבלה והזהר, ופרטי חכמת האמת. מלבד זה, רבות התהלך גם בין קברי הקדושים בהר הזיתים, להשתטח על קברי הצדיקים. ובעמק יהושפט, אשר בתוכו נמצא שטיפת נהר הגיחון, שהוא במזרח עיר דוד היא ציון, אשר שם קברות מלכי בית דוד כנודע מספרי הגבולים. וכן היה מוסיף יום יום בקרבו טהרה וקדושה וידעת הרזים למתכונתו. אבל המקובלים בבית אל לא ידעו מזה, ולא חדרו אל קדושתו ורוממותו הגדולה. גם לא ידעו על דבר התעמקותו השלמה בדברי הקבלה. גם לא ידעו את תשוקת נפשו העדינה והקדושה בהכנסו יום יום להתבודדות בפנתו שאצל השער ושותה ממי החיים. באבה רבה ובחודרת קדש היה ר' שלום משמש לפני המקובלים, בהגישו לפניהם את ספלי הקהוי [הקפה] השחור באותם הלילות. האויר אשר נשם שם אז לקרבן, אויר מבושם בקדש הקדשים, כנשימה מחיי הנצחיים. כה היה מתמיד הרש"ש ז"ל במשך זמן מה בימים ההם ובזמן ההוא. ביום מן הימים, היו המקובלים עוסקים בלימוד הקבלה, ועל צבאם הר"מ רבינו גדליה חיון ז"ל. נתקשו עמו בסעיף מתורתו של האר"י ז"ל ולא יכלו לחדור הבנת המאמר ושוב הסתירה. ואף גם הר"מ ר"ח ז"ל לא מצא היכולת לפתור השאלה. ונשאר הדבר בהסתממות עד מצוא פשר. וקמו הרבנים לצאת לארוחת הצהרים בזמן המיועד כדרכם בקדש.

רבינו הרש"ש ז"ל, לא היה יכול להתאפק מלגלות את ישוב ופתרון השאלה. ולכן בהיותו נשאר יחידי, קם למקום מושב הר"מ ויקח את העט ורשם על גליון "עץ החיים" בשער ההוא, שורות אחדות, אשר בזה ביאר וגלה את ישוב כל השאלות, תפוחי זהב במשכיות, דבר דבור על אפניו, באופן מסביר ומספיק בהעדרה. ובעת כותבו על הספר ובדיו, עברה בתו של רבינו גדליה חיון ז"ל, וראתה את ר' שלום יושב במקום אביה ורושם על הספר. אך לא הודע אליה מה זה ועל מה זה. בשוב החסידים איש על מקומו, פתח הר"מ הספר שלפניו וירא והנה רשום פתרון השאלות באופן נפלא ונעלה, כי לא נשאר שום קושיא ממילא. וישאל את אנשי חברתו הרבנים, מי זה אמר וכתוב דברי קודש אלו. ענו כולם ואמרו: אין אתנו יודע. ויתמהו על המחזה, ויהי בעיניהם לפלא ומשתאים לדעת מי הוא זה. בנתיים, הופיעה בת הר"מ לפני אביה על דבר מה, ותשאל את אביה על מה זה קול דממה דקה. ויאמר אליה: על הדבר הזה שואלים הלכו בו. מי הוא אשר חכמת אלקים בקרבן, רשם את הדברים האלו ויגל קדושת לבבו. ותגד ותאמר לאביה: אני נשקפתי בעד החלון, וארא והנה שלום הקטן, רושם על הספר כתב הפתרון. ויאמר אביה: אכן נודע הדבר. ויקראו לשלום, ויאיים עליו הר"מ בשבועה דאורייתא. אז הוכרח הרש"ש ז"ל להודות בדבר כי הוא אמר וכתוב. אז אמר הר"מ לשלום: אחרי הודיע אלקים אותך את כל זאת, אתה תהיה עלינו לראש ולקצין ועל פיך יתבארו ויתגלו כל הרזין, ויתגלו כל מלין דגניזין. למה לא הודעתנו את אשר בלבבך. כמעט הבאת עלינו אשם! העתר נא אל ה' וכפר בעד קהלך. מאז הושב הרש"ש ז"ל לריש מתיבתא, וגילה מצפונתא ומסתריתא, ומלין דגניזין.

הילולת רבינו הרש"ש זיע"א

ישיבת המקובלים מארה ביום זה כספורים, בלימוד תהוה מקדמת דא בישיבת בית אל, מהחז"ר כאשר נכל פנה בישיבה טסקים בתורת הרש"ש ובפרס"ס התורה

ביום ההילולא

מגיעה לעולם הזדמנות גידה

אותה גילה הרש"ש הקדוש, ברגעיו האחרונים עלי אדמות, עת נדבק נשמתו ביוצרה, כמבוא בספר חיי הרש"ש:

"דבינו הרש"ש הקדוש צוה בשעת מיתו להחפלו על קברו על כל צדה שלא תבוא, והבטיח שאם תפלו בלב תמים אן תפלתם תהיה ריקה"

למסירת שמות

להפילה אשת על ציון הרש"ש

ע"י רבני ומקובלי הישיבה

לבעלי הודאת קבע

ניתן לספור שתי שמות חיים

לתפילה על ציון הרש"ש

36 ₪

לעריכת פרוץ נפש

מכונות הרש"ש ביום ההילולא

ע"י רבני ומקובלי הישיבה

ההדושה שלי"א

260 ₪

למסירת שמות

לסדר הקפת על קברי הצדיקים

ביום ההילולא

72 ₪

למסירת שמות 02-6-222-560

ישיבת המקובלים
NAHAR SHALOM
Amudey Ha'Torah Ve'Hachessed Be'Yerushalaim
שעל ידי עבודת "בניו תורה והחסד בירושלים"
ע"י ר' יצחק משה הלפרין
פ"ת: 2822560 • טלפון: 02-6222560 • פקס: 153-77-5001574 • דוא"ר: m6222560@gmail.com

יומא דהילולא דרבנו הרש"ש זיע"א

הננו להודיע כי בעה"ת יום שלישי ט' שבט יתקיים בישיבתנו הקדושה כמידי שנה בשנה, שיעור מיוחד בתורת הרש"ש זיע"א. וממשיכים ולומדים בחשק גדול עד הצות לילה בל"ן.

ובנקודת הצות עושים תקון הצות ותפלת הרש"ש וא"כ והבית ימלא אורה זו תורה וכו"ה שזיכנו שבאים עשרות ומאות ללמוד בלילה הקדושה הזאת כי רבנו הבטיח הבטחות גדולות למי שלומד על זכותו ועולה על ציונו.

לכן נבקש מכל החברים להגיע ללימוד לכבודו של הרש"ש זיע"א וגם זכות גדולה להחזיק זה הלילה איש כפי יכולתו ולה' הישועה.

כיבוד כיד המלך

17:00	תפילת ערבית ע"פ כוונת הרש"ש
17:45	שיעור בתורת הרש"ש
23:45	ואח"כ לימוד עד הצות
	תיקון הצות ותפלת הרש"ש זיע"א
5:30	תפילת שחרית מיוחדת ע"פ כוונת הרש"ש
9:00	לימוד זה"ק ודף היומי
10:00	עליה לציון הקדוש דהרש"ש

לפרטים נוספים ולמסירת שמות ניתן לפנות לטלפון

02-624-9000